

RESSÒ DE LA PARAULA

Experiències del límit (II)

Tal com diem, recentment hem viscut grans sacsejades causades per fenòmens naturals, que desvetllen profundes preguntes a l'interior de les persones més sensibles i despertes. Preguntes profundes que no podem obviar, si és que ens importa no solament afrontar en la pràctica aquestes crisis, sinó també viure lúcidament. Volem viure aquests moments (i l'existència en general) amb sentit, sense enganys, en plenitud, encertant en la valoració de projectes, persones i projectes, sabent respondre als qui ens ofereixen solucions o respostes falses.

Qualifiquem aquestes experiències com a «experiències límit», perquè són vivències que hom troba generalment d'una manera sobtada, posant davant els nostres ulls i la nostra consciència les fronteres de les nostres capacitats humanes. De manera semblant com passa a alguns ocells que van volant tan tranquils cap a l'interior d'una habitació i de sobte s'estavellen contra el vidre de la finestra que no havien vist. O com l'insecte atrapat en una caixa, que ensopega repetidament amb les parets, volent-ne escapar. O com l'experiència tan humana del qui va vivint confiat en la seva salut i de sobte li descobreixen una malaltia crònica i incurable...

Aquestes experiències fan patir. Però això no vol dir que siguin necessàriament negatives. Tot el con-

trari: són lliçons de realisme, de coneixement de l'home i d'un mateix en concret.

De moment són un just correctiu a aquell eslògan que sona molt bé, repetit tantes vegades per a donar ànim i confiança, especialment a la gent jove: «Aconseguiràs el que et proposis», «no posis límit als teus somnis», «ets amo de la teva vida». Són paraules que, a més de ser falses, poden produir l'efecte contrari al que pretenen: quan sobrevé el fracàs, l'experiència del límit, és molt probable que trobi la persona desarmada per a encaixar la realitat i poden provocar reaccions negatives, com ara, greus complexos de culpabilitat o descoratjaments destructius. Aquests «eslògans» es corresponen amb la confiança cega en els recursos humans per a fer progressar la humanitat.

Però la millor educació i formació per al futur és no enganyar-nos, sinó partir de la realitat, sempre

ambigua, que cal saber assumir. Una cosa és creure que tot té solució i una altra cosa viure amb esperança.

D'altra banda, com ja hem assenyalat, les experiències del límit provocades per fenòmens naturals són ocasió perquè alguns hagin tret del seu interior el millor d'ells mateixos i ajudin les víctimes per a buscar junts solucions. En aquest sentit es poden considerar «providencials», perquè són ocasió d'autèntic progrés humà.

Saber viure experiències de límit és un dels trets més clars

de maduresa. Alhora és un dels signes d'autenticitat de vida cristiana. Els damnificats en els desastres naturals són els més provats en aquest sentit. Hem sentit una santa enveja quan trobem persones «instal·lades» en el límit, sotmeses a una incapacitat crònica, víctimes d'un sofriment permanent i que no han perdut l'alegria, continuen somrient i estimant.

Tenen un secret, que tots hauríem de descobrir.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Pots escoltar la carta dominical llegida pel bisbe Agustí a la secció *Podcast del Bisbe* del nostre web en aquest enllaç QR.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Felicitat i perfeccionament (i III)

Des del transhumanisme es contempla la possibilitat d'alterar, directament, el nostre estat de benestar psíquic tot emprant tecnologies que afecten la nostra memòria, els nostres estats d'humor o bé de disponibilitat. Es preveu la utilització de fàrmacs que ens permetin eliminar, selectivament, de la nostra memòria aquells records que provoquen en nosaltres un sofriment, però, a la vegada, consumir fàrmacs a fi de generar un estat de benestar, que ten-

deixin a reduir la intensitat de les reaccions, fent que les persones estiguin més tranquil·les i que experimentin una sensació de benestar.

Aquesta possibilitat d'alterar, modificar, suprimir o eliminar records no és irrellevant des del punt de vista filosòfic. La memòria és un ingredient fonamental de la identitat personal. Qui perd la memòria, perd la identitat, no sap qui és, ni d'on ha vingut, ni quines són les vicissituds que l'han fet ser com és. Les cicatrius visibles i les

invisibles formen part de la pròpia identitat. Esborrar de la memòria certs episodis dolorosos del passat és una temptació que, segons els transhumanistes, està al nostre abast, però, cal recordar que, en fer-ho, no solament esborrem una crosta de la personalitat, sinó elements que configuren la nostra identitat narrativa, per dir-ho amb en termes de Paul Ricoeur (1913-2005).

Sense els vertaders records, no hi pot haver justícia, sense memòria no

hi pot haver perdó, ni reconciliació. La condició del perdó és la memòria.

La desmemòria, selectivament articulada, allibera la persona de rancúnies, de ressentiments, de nostàlgies i de pors, també de remordiments, però, quan una persona s'ha alliberat de tot aquest feix negatiu del seu passat, ¿segueix essent la mateixa persona?

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

ECO DE LA PALABRA

Experiencias del límite (II)

Como decimos, recientemente hemos vivido grandes sacudidas causadas por fenómenos naturales, que despiertan profundas preguntas en el interior de las personas más sensibles y despiertas. Preguntas profundas que no podemos obviar, si es que nos importa no solo afrontar en la práctica estas crisis, sino también vivir lúcidamente. Queremos vivir estos momentos (y la existencia en general) con sentido, sin engaños, en plenitud, acertando en la valoración de proyectos, personas y proyectos, sabiendo responder a quienes nos ofrecen soluciones o respuestas falsas.

Calificamos estas experiencias como «experiencias límite», porque son vivencias que uno halla generalmente de una manera sorpresiva, poniendo ante nuestros ojos y nuestra consciencia las fronteras de nuestras capacidades humanas. Algo así como ocurre a algunos pájaros que van volando tan tranquilos hacia el interior de una habitación y de repente se estrellan contra el cristal de la ventana que no habían visto. O como el insecto atrapado en una caja, que tropieza repetidamente con las paredes, queriendo escapar. O como la experiencia tan humana del que va viviendo confiado en su salud y de repente le descubren una enfermedad crónica e incurable...

Estas experiencias hacen sufrir. Pero eso no quiere decir que sean necesariamente negativas. Todo lo contrario: son lecciones de realismo, de conocimiento del hombre y de uno mismo en concreto.

Por de pronto son un justo correctivo a ese eslogan que suena muy bien, repetido tantas veces para dar ánimo y confianza, especialmente a la gente joven: «Alcanzarás lo que te propongas», «no pongas límite a tus sueños», «eres dueño de tu vida». Son palabras que, además de ser falsas, pueden producir el efecto contrario a lo que pretenden: cuando sobreviene el fracaso, la experiencia del límite, es muy probable que encuentre a la persona desarmada para encajar la realidad y pueden provocar reacciones negativas, como graves complejos de culpabilidad o desánimos destructivos. Estos «esloganes» se corresponden con la confianza ciega en los recursos humanos para hacer progresar a la humanidad, que existe en la cultura actual.

Pero la mejor educación y formación para el futuro es no engañarnos, sino partir de la realidad, siempre ambigua, que hay que saber asumir. Una cosa es creer que todo tiene solución y otra cosa vivir con esperanza.

Por otra parte, como ya hemos señalado, las experiencias del límite provocadas por fenómenos naturales son ocasión para que algunos hayan sacado de su interior lo mejor de ellos mismos y ayudan a las víctimas para buscar juntos soluciones. En este sentido se pueden considerar «providenciales», pues son ocasión de auténtico progreso humano.

Saber vivir experiencias de límite es uno de los rasgos más claros de madurez. Al mismo tiempo es uno de los signos de autenticidad de vida cristiana. Los damnificados en los desastres naturales son los más probados en este sentido. Hemos sentido una santa envidia cuando encontramos personas «instaladas» en el límite, sometidas a una incapacidad crónica, víctimas de un sufrimiento permanente y que no han perdido la alegría, siguen sonriendo y amando.

Tienen un secreto, que todos deberíamos descubrir.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Possible trobada del clergat català a Montserrat

El 18 i 19 de setembre de 2023 ha tingut lloc la reunió número 253 de la Conferència Episcopal Tarraconesa (CET), al Seminari Major Interdiocesà de Catalunya (Barcelona).

En primer lloc, els membres de la CET han manifestat la seva cordial felicitació a Mons. Sergi Gordo per la seva presa de possessió com a bisbe de Tortosa, fent-la ex-

tensiva a tots els membres d'aquella diòcesi.

Seguidament, Mons. Salvador Giménez, bisbe responsable del Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS), i el Sr. Santi Grimau, delegat de Mitjans de Comunicació de l'arquebisbat de Tarragona, han presentat els treballs realitzats amb vista a l'edició de *L'Església catòlica a Catalunya, Memòria 2022*.

A continuació, els bisbes han rebut la informació sobre la situació de l'Escola cristiana que els ha presentat la Sra. Meritxell Ruiz, secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya, tant dels reptes que presenta el nostre context de baixada generalitzada de la natalitat així com de les iniciatives per a respondre-hi. De manera especial ha informat del Congrés de l'Escola Cristiana de Catalunya «Quorum23», que se celebrarà el proper 19 d'octubre a Barcelona.

Un altre apartat important del qual han tractat els bisbes ha estat revisar els acords adoptats en les reunions anteriors i els passos que es fan per a concretar-los; també han parlat del pelegrinatge a Roma amb motiu dels 800 anys de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, així com de la possibilitat de celebrar una trobada del clergat de Catalunya a Montserrat, amb motiu del mil·lenari de la fundació del Monestir de Montserrat.

En el comiat d'en Joan Guilera i Miquel, voluntari de Mans Unides

Ens ha deixat un gran home. Potser les grans persones no són les que fan sentir més fort la seva veu, sinó les que fan més llum amb la seva vida.

En Joan, des de la seva feina de sanitari, la col·laboració en la catequesi a la parròquia de Sant Sadurní d'Noya, i el seu voluntariat de molts anys al grup local de Mans Unides, ha fet realitat la frase de l'Evangeli: «ha pas-

sat fent el bé». I ho ha fet de la manera senzilla i discreta com ho fan les persones veritablement exemplars.

L'extensa i amorosa família que deixa, i la també enorme família dels seus amics i amigues són testimoni de la seva vida lliurada al servei dels altres.

Que pugui gaudir de la plenitud eterna a la casa del Pare.

EL PAPA FRANCESC A LA XARXA

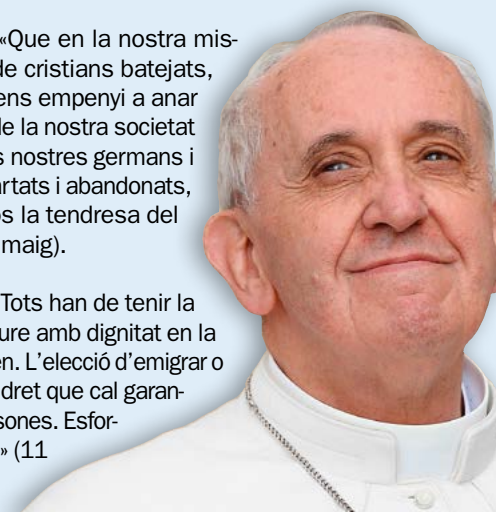

@Pontifex_es: «No ens deixem arrasar pel present; mirem cap amunt, cap al Cel, recordem la meta, pensem que estem cridats a l'eternitat, a la trobada amb Déu. Renovem avui l'elecció d'estimar Jesús i de caminar darrere d'Ell» (7 de maig).

@Pontifex_es: «La vida no és una demostració d'habilitats, sinó un viatge cap a Aquell que ens estima: mirant el Senyor, trobarem la força per seguir endavant amb alegria renovada» (9 de maig).

@Pontifex_es: «Que en la nostra missió quotidiana de cristians batejats, l'amor de Crist ens empenyi a anar a les perifèries de la nostra societat a la trobada dels nostres germans i germanes descartats i abandonats, per a mostrar-los la tendresa del Senyor» (10 de maig).

@Pontifex_es: «Tots han de tenir la possibilitat de viure amb dignitat en la seva terra d'origen. L'elecció d'emigrar o quedar-se és un dret que cal garantir a totes les persones. Esforcem-nos per això» (11 de maig).

Primer Escrutini Baptismal d'unes comunitats neocatecumenals

Primer Escrutini Baptismal dels germans d'unes comunitats neocatecumenals de la parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat. També hi eren presents a la convivència, i al ritus, un grup de germans que segueixen aquest camí de renovació baptismal a Girona.

Aquests germans, entre els quals hi ha molts joves, però també matrimonis i persones grans, estan fent un camí de renovació del seu propi baptisme a fi de viure totes les riqueses d'aquest sagrament fonamental. Les convivències s'han desenvolupat del dijous 21 al diumenge 24 de setembre.

Les catequesis s'imparteixen sobre cada un dels signes del Primer Escrutini Baptismal amb la finalitat que els que participen puguin reviure'ls amb esperit i veritat: la inscripció del Nom en el llibre de la vida, el diàleg entorn a la Fe, la signació amb la Creu Gloriosa i la manera d'acollir en els braços maternals de l'Església.

El diumenge 24 de setembre passat, el nostre bisbe Agustí Cortés va presidir, a la Casa d'Espiritualitat Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès, el ritus del

EDU&EVA, la relació entre l'Educació i l'Evangelí

L'Editorial Claret acaba de publicar un llibre que convida a explorar i reflexionar sobre com Educació i Evangelització són agents de canvi positiu en el món d'avui en dia. El llibre, que porta per títol **EDU&EVA**, és un recull variat de textos elaborats des del Departament de Pastoral de l'Escola Cristiana de Catalunya, que reflexionen sobre el diàleg entre l'Educació i l'Evangelització com a motor i raó de ser del dia a dia dels centres educatius que en formen part.

EDU&EVA obre camins i planteja unes cent cinquanta preguntes per anar a fons, per reflexionar, per ser creatius; i en aquesta línia esdevé una eina de creixement personal i grupal a l'escola.

«Que aquest viatge ens inspiri a comprometre'ns per una educació que transcendeixi allò merament escolar i abraçi la grandesa de l'esperit humà. Junts podem construir un futur on cada persona se senti valorada, empoderada i cridada a ser agent de transformació del món amb valors evangèlics» escriu la doctora Gemma Morató en el pròleg, i és que aquest llibre busca ser un far en

el camí d'aquells que desitgen explorar i aprofundir al mateix temps que es pregunten cap on ens podem dirigir, què podem millorar i com podem reflexionar-hi.

EDU&EVA es divideix en tres blocs. El primer, «Llambregades de pastoral educativa», respon a una selecció de les editorials o escrits de reflexió que han anat acompanyant un butlletí digital que va ser fruit de la creativitat pandèmica. A aquelles reflexions s'hi han afegit unes preguntes per a cadascun dels textos per ser objecte de reflexió per part de la comunitat educativa. El segon bloc, «Educació i testimoni», recull els tres articles publicats per la pàgina web de l'Arquebisbat de Barcelona i que reflexionen entorn aquesta temàtica. Finalment, a l'últim bloc, «Créixer en la fe», amb un llenguatge molt planer, s'hi troben els textos de situació proposats en aquests anys per als butlletins del Programa Família Escola, Acció Compartida.

El llibre va destinat a tota la comunitat educativa, i pot ser d'especial interès als equips docents, direcció de centres, equips de titularitat i famílies.

Traspàs de Mn. Lluís Bonet Riera

Va morir el dia 8 d'agost de 2023, a l'edat de 89 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc el 10 d'agost a la Residència Sant Josep Oriol del barri de Les Corts de Barcelona, on residia actualment. A la tarda van traslladar les seves despulles a l'església parroquial de Sant Pere de Riudebitlles, d'on era rector emèrit, per enterrar-lo al cementiri. El dissabte 23 de setembre passat, al vespre, se li va dedicar la missa funeral en aquesta mateixa parròquia.

Mn. Lluís Bonet Riera va néixer a Lliçà d'Amunt (Barcelona), el dia 7 de setembre de 1933. Format al Seminari Conciliar de Barcelona, el van ordenar sacerdot el 21 de setembre de 1957, a la parròquia de Santa Eulàlia, d'Esparreguera.

Entre els diversos serveis pastorals que va exercir va ser encarregat de la parròquia de Santa Maria de Lavit i Sant Marçal de Terrassola, de Torrelavit, i també va estar vinculat a la parròquia de Sant Quintí, de Sant Quintí de Mediona, amb diverses funcions. Durant molts anys va ser rector de la parròquia de Sant Pere, de Sant Pere de Riudebitlles, on va exercir el seu ministeri fins al moment de la seva jubilació canònica, el 6 de setembre de 2013.

AGENDA

Trobada de formació de preveres i diaques. Inici de curs. Dimarts 10 d'octubre a les 10.30 h, a la Casa de l'Església del bisbat de Sant Feliu de Llobregat. També hi haurà la presentació de l'objectiu diocesà per a aquest curs 2023-2024: «Som cridats. Cridats a ser poble.»

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

9. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [Jn 1,1-2,1.11 / Jn 2 / Lc 10,25-37]. Sant Dionís, primer bisbe de París, romà, i companys, mrs. (s. III); sant Joan Leonardi (Lucca, 1541 - Roma, 1609), prev., fund.; sant Abraham (s. XIX aC), patriarca, pare en la fe; sant Lluís Bertran, prev. dominic, de València, missioner a Amèrica.

10. ■ Dimarts [Jn 3,1-10 / SI 129 / Lc 10,38-42]. Sant Tomàs de Villanueva (1486-1555), bisbe de València (agustiniana), de Fuenllana; sant Sabí, ermità al Pirineu.

11. ■ Dimecres [Jn 4,1-11 / SI 85 / Lc 11,1-4]. Sant Joan XXIII, papa (1958-1963); santa Soledat Torres Acosta (Madrid, 1826-1887), vg., fund. de les Serventes de Maria, Vetlladores dels Malalts (SM, 1851); sant Germà, bisbe i mr.

12. □ Dijous [1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 (o bé: Fets 1,12-14) / SI 26 / Lc 11,27-28]. Mare de Déu del Pilar, apareguda a Saragossa segons la tradició, patrona d'Aragó.

13. ■ Divendres [Jl 1,13-15;2,1-2 / SI 9 / Lc 11,15-26]. Sant Eduard (1002-

1062), rei d'Anglaterra, venerat a Westminster.

14. ■ Dissabte [Jl 4,12-21 / SI 96 / Lc 11,27-28]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe.

15. ■ Diumenge vinent, XXVIII de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 25,6-10a / SI 22 / Fl 4,12-14,19-20 / Mt 22,1-14 (o bé, més breu: 22,1-10)]. Santa Teresa de Jesús (Àvila, 1515 - Alba de Tormes, 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe; santa Tecla, abadesa.

Diurnenge XXVII de durant l'any (A)

COMENTARI

«El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar»

Diurnenge passat Jesús denunciava la manca de conversió dels grans sacerdots i notables. Avui a través d'aquesta paràbola amb la imatge de la vinya subratlla que tampoc no han donat el fruit que Déu n'esperava. No han acceptat el missatge dels profetes enviats per Déu: per dues vegades l'amo va enviar els seus homes a recollir els fruits. Finalment els va enviar el seu propi Fill, és a dir Jesús, que no van acceptar tampoc: no van acceptar la seva persona i el seu missatge, no van donar fruits de conversió. Al contrari *el van agafar, el van treure fora de la vinya i el van matar*. Per això Jesús els aplica la paraula de l'Esclusura: *La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici*. Aquesta pedra és Jesús rebutjat un cop més pels grans sacerdots i notables del poble. Les conseqüències seran molt greus: *El Regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar*. La imatge és clara: El Regne de Déu passa al poble que sí accepta Jesús, que sí accepta el seu missatge i sí dona fruits de justícia i bondat. Si no donem fruits no servirà de res que ens hagin passat el Regne de Déu. A la primera lectura trobem un relat deliciós, un himne d'amor: *Cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya*. L'enamorat és Déu i la vinya el poble d'Israel. Hi va dedicar tots els esforços... *què més podia fer per ella que no ho hagi fet?* Per això *esperava que donaria bon raïm però li donava raïms agres*. Quina serà la resposta?: *Deixaré la vinya abandonada*. És una imatge semblant a la de l'evangeli. Isaïes concreta què volia Déu: *N'esperava justícia però no hi veu sinó injustícies, n'esperava bondat però hi sent el clam dels oprimits*. Pau ens exhorta a aquestes bones obres. *Interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Acudiu a la pregària i a la súplica i presenteu les vostres peticions amb acció de gràcies*. Una programa del que Déu espera de nosaltres.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 5,1-7)

Dedico aquest cant al meu estimat, cant de l'enamorat a la seva vinya. El meu estimat tenia una vinya al turó de Ben-Samen. La cavà, la netejà de pedres, hi plantà els millors ceps, construí al mig una torre de guàrdia i hi va fer un cup tallat a la roca. Esperava que li donaria bon raïm, però li donava raïms agres. I ara, si us plau, habitants de Jerusalem i homes de Judà, feu de jutges entre jo i la meva vinya. Què podia fer per ella que no ho hagi fet? Per què em dona raïms agres quan jo n'esperava bon raïm? Doncs ara us diré què penso fer a la meva vinya: li trauré la tanca, i que els ramats la brostegin, enderrocaré el seu clos, i que el bestiar la trepitgi. La deixaré abandonada. No la podaran ni la cavaràn, hi creixeran argelagues i cards, i manaré als núvols que no hi deixin caure la pluja. La vinya del Senyor de l'univers és el poble d'Israel, i els homes de Judà són els ceps que ell havia preferit. N'esperava justícia, però no hi veu sinó injustícies; n'esperava bondat, però hi sent el clam dels oprimits.

▶ Salm responsorial (79)

R. *La vinya del Senyor és el poble d'Israel.*

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filips (Fl 4,6-9)

Germans, no us inquieteu per res. A cada ocasió acudiu a la pregària i a la súplica, i presenteu a Déu les vostres peticions amb acció de gràcies. Així la pau de Déu, que sobrepassa el que podem entendre, guardarà els vostres cors i els vostres pensaments en Jesucrist. Finalment, germans, interesseu-vos per tot allò que és veritat, respectable, just, net, amable, de bona reputació, virtuós i digne d'elogi. Practiqueu allò que jo us he transmès i vosaltres heu rebut, que heu sentit o heu vist en mi, i el Déu de la pau serà amb vosaltres.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 21,33-43)

En aquell temps, Jesús digué als grans sacerdots i als notables del poble:

«Escolteu una altra paràbola: Un propietari plantà una vinya, la voltà d'una tanca, hi cavà un cup, hi construí una torre de guàrdia, hi deixà uns vinyaters que la cultivessin, i se n'anà del país. Quan s'acostava el temps de la verema, envià els seus homes per recollir-ne els fruits, però aquells vinyaters els van agafar, i a un, li van pegar; a un altre, el van matar; a un altre el van treure a cops de pedra. Ell envià més homes que la primera vegada, però els tractaren igual. Finalment els envià el seu fill, pensant que, almenys el fill, el respectarien. Però ells, en veure'l, es digueren: «Aquest és l'hereu: matem-lo i ens quedarem l'heretat.» I l'agafaren, el van treure fora de la vinya i el van matar. Quan torni l'amo de la vinya, què farà amb aquells vinyaters?» Li responen: «Farà matar aquells mals homes i passarà la vinya a uns altres que li donin els fruits al temps de la verema.» Jesús els diu: «No heu llegit mai allò que diu l'Esclusura: «La pedra que rebutjaven els constructors ara corona l'edifici. És el Senyor qui ho ha fet i els nostres ulls se'n meravellen?» Per això us dic que el regne de Déu us serà pres i serà donat a un poble que el farà fructificar.»

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 5,1-7)

Voy a cantar a mi amigo el canto de mi amado por su viña.

Mi amigo tenía una viña en un fértil collado. La entrecavó, quitó las piedras y plantó buenas cepas; construyó en medio una torre y cayó un lagar. Esperaba que diese uvas, pero dio agrazones. Ahora, habitantes de Jerusalén, hombres de Judá, por favor, sed jueces entre mí y mi viña. ¿Qué más podía hacer yo por mi viña que no hubiera hecho? ¿Por qué, cuando yo esperaba que diera uvas, dio agrazones? Pues os hago saber lo que haré con mi viña: quitar su valla y que sirva de leña, derruir su tapia y que sea pisoteada. La convertiré en un erial: no la podarán ni la escardarán, allí crecerán zarzas y cardos, prohibiré a las nubes que lluevan sobre ella. La viña del Señor del universo es la casa de Israel y los hombres de Judá su plantel preferido. Esperaba de ellos derecho, y ahí tenéis: sangre derramada; esperaba justicia, y ahí tenéis: lamentos.

▶ Salmo responsorial (79)

R. *La viña del Señor es la casa de Israel.*

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Flp 4,6-9)

Hermanos:

Nada os preocupe; sino que, en toda ocasión, en la oración y en la súplica, con acción de gracias, vuestras peticiones sean presentadas a Dios. Y la paz de Dios, que supera todo juicio, custodiará vuestros corazones y vuestros pensamientos en Cristo Jesús. Finalmente, hermanos, todo lo que es verdadero, noble, justo, puro, amable, laudable, todo lo que es virtud o mérito, tenedlo en cuenta. Lo que aprendisteis, recibisteis, oísteis, visteis en mí, ponedlo por obra. Y el Dios de la paz estará con vosotros.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 21,33-43)

En aquel tiempo, dijo Jesús a los sumos sacerdotes y a los ancianos del pueblo: «Escuchad otra parábola: «Había un propietario que plantó una viña, la rodeó con una cerca, cavó en ella un lagar, construyó una torre, la arrendó a unos labradores y se marchó lejos. Llegado el tiempo de los frutos, envió sus criados a los labradores para percibir los frutos que le correspondían. Pero los labradores, agarrando a los criados, apalearon a uno, mataron a otro y a otro lo apedrearón. Envío de nuevo otros criados, más que la primera vez, e hicieron con ellos lo mismo. Por último, les mandó a su hijo diciéndose: 'Tendrán respeto a mi hijo'. Pero los labradores, al ver al hijo se dijeron: 'Este es el heredero: venid, lo matamos y nos quedamos con su herencia'. Y agarrándolo, lo sacaron fuera de la viña y lo mataron. Cuando vuelva el dueño de la viña, ¿qué hará con aquellos labradores?». Le contestan: «Hará morir de mala muerte a esos malvados y arrendará la viña a otros labradores que le entreguen los frutos a su tiempo». Y Jesús les dice: «¿No habéis leído nunca en la Escritura: «La piedra que desecharon los arquitectos es ahora la piedra angular. Es el Señor quien lo ha hecho, ha sido un milagro patente?» Por eso os digo que se os quitará a vosotros el reino de Dios y se dará a un pueblo que produzca sus frutos».